

МИРОСЛАВ СКОРИК

Мирослав Скорик – видатний композитор, педагог, мистецтвознавець, диригент, піаніст, громадський діяч. Герой України, народний артист України, лауреат Національної премії України імені Тараса Шевченка, академік Академії мистецтв України.

Народився 13 липня 1938 року у Львові. Походив з інтелігентної родини (його бабуся була рідною сестрою всесвітньовідомої оперної співачки Соломії Крушельницької, яка першою помітила музичне обдарування хлопчика). Почав навчатися музики в музичній школі у Львові 1945 року. У 1947 році родину Скориків було репресовано з політичних мотивів та вислано в Сибір. Там Мирослав Скорик навчався гри на фортепіано в учениці Рахманінова Валентини Канторової.

Після смерті Сталіна родина змогла повернулася до Львова, де Мирослав у 1955-1960 роках студіював у Львівській консерваторії (нині - Львівській музичній академії ім. М. В. Лисенка) під орудою професорів Станіслава Людкевича, Романа Сімовича та Адама Солтиса (клас композиції А.Солтиса, клас історії та теорії музики С.Людкевича). Його дипломною роботою стала кантата «Весна» на слова Івана Франка. У 1960-1963 роках навчався композиції в аспірантурі Московської консерваторії ім. П.І. Чайковського під керівництвом проф. Дмитра Кабалевського. Завершив навчання у 1964 році з дисертаційним дослідженням на тему «Особливості ладу музики Сергія Прокоф'єва» та отримав наукову ступінь кандидата мистецтвознавства.

З 1963 року працював у Львівській, а з 1966 - у Київській консерваторії (нині Національна музична академія України ім. П.І. Чайковського), викладав композицію та теорію музики (з 1971 – доцент, з 1985 – професор).

Мирослав Скорик виховав цілу плеяду відомих композиторів. Серед них - Освальдас Балакаускас (Литва), Євген Станкович, Іван Карабиць, Ганна Гаврилець, Олег Кива, Віктор Степурко, Олександр Козаренко, Богдана Фроляк, Віктор Теличко, Іван Небесний, Леся Горова, Володимир Зубицький, Михайло Швед та багато інших.

У творчому доробку композитора представлені майже всі музичні жанри: опера, п'ять балетів, «Реквієм», інструментальні концерти (10 скрипкових, три фортепіанних, два віолончельних, для альту та для гобою), твори для симфонічного та камерного оркестрів, камерна музика, твори для фортепіано в чотири руки та соло. Покоління 60-х знає його знамениті

естрадні пісні: блюз-танго «Намалюй мені ніч», перший український твіст «Не топчть конвалій». Скорик брав безпосередню участь у створенні епохального фільму «Тіні забутих предків» режисера Сергія Параджанова. Його опера «Мойсей» – єдиний твір в Україні, який отримав благословення Папи Римського Іоанна Павла II, а легендарна «Мелодія» є духовним гімном України.

Мирослав Скорик здійснив редакції оперних творів українських класиків, серед яких «На Русалчин Великдень» Миколи Леонтовича, «Купало» Анатолія Вахнянина, «Роксолана» Дениса Січинського, «Запорожець за Дунаєм» Семена Гулака-Артемовського, «Наталка-Полтавка» Миколи Лисенка.

У композиторській стилістиці Скорик продовжував традиції львівської школи, дав модерну авторську візію українського, зокрема, карпатського фольклору і львівського міського й салонного музикування, а також сучасної популярної музики і навіть джазу.

За життя Скорик очолював провідні мистецькі організації України, серед них - Перший фестиваль «Червона рута» (1989, голова журі), Міжнародний фестиваль «КиївМузикФест» (2002-2019, художній керівник), Національна спілка композиторів України (2006-2010, співголова), Національна опера України (2011-2016, художній керівник).

Твори Скорика сьогодні можна почути на всіх континентах, окрім Антарктиди. Серед іноземних країн в лідерах за останні 5 років є Польща, Німеччина, Франція, Австрія, країни Балтії, Велика Британія, США та Канада.

Іменем Мирослава Скорика сьогодні названі Львівська національна філармонія, музичний коледж в місті Кам'янське, «Центр Україністики» Національної музичної академії України, концертні зали та численні вулиці в Україні.

Будь-який твір Мирослава Скорика зачаровує, насамперед, мелодичним звучанням. Ця особливість музики Мирослава Михайловича єднає всіх – і тих, хто не знає нот, і аматорів, і музикантів-професіоналів. Найширша гамма образного світу Мирослава Скорика – від найтоншої лірики і зухвало веселих сплесків до трагічних та скорботних почуттів – звучить музикою, зверненою до людської душі.

«Музику потрібно писати так, щоб люди хотіли її слухати», – завжди був переконаний композитор.